

Protagonistes **PRESIDENT DE LA FUNDACIÓ PIMEC**

Josep González

“S’hauria de valorar molt més la figura de l’empresari”

M. Moreno
BARCELONA

Ha estat més de trenta anys al capdavant de la patronal de la petita i mitjana empresa, Pimec. Fa un any va cedir el relleu per dedicar-se de ple a la fundació de la patronal i a la seva tasca social.

Va ser un canvi substancial en la seva activitat. S’ha pogut desvincular del tot de la feina que ha desenvolupat durant més de tres dècades?

Vaig ser president durant vuit legislatures de quatre anys, amb la circumstància que ningú més s’hi va presentar com a alternativa. I un any abans d’acabar el darrer mandat vaig decidir que aquell rècord ja estava bé. Vam fer un procés electoral amb dues candidatures i va quedar com a president la persona que jo havia proposat, l’Antoni Cañete, fins aquell moment secretari general. De la major part de feina de la patronal, com és natural, me n’he desvinculat. En soc president d’honor i continuo en el comitè executiu, però no amb una dedicació executiva plena. En l’últim tram de la meua feina com a president, també presidia la fundació, que va ser creada ara fa quinze anys.

En la seva etapa anterior va participar en diverses accions reivindicatives. Per exemple, ara que torna a debat públic el dèficit inversor de l’Estat a Catalunya, enyora algun moment concret?

Recordo les famoses jornades de reivindicació Diguem Prou, en què vam omplir la plaça de Sant Jaume. També vam agafar dos AVE i ens vam plantar davant del Congrés dels Diputats... Però no ho enyoro gaire, en tot cas molt poc. Ara hi ha un

president que ho fa molt bé. I jo em sento molt confortable amb el que he fet en aquests anys. Que hi ha coses que canviaria? Sempre hi ha coses millorables. Però mirant el conjunt, el balanç és que la patronal ha crescut molt. Jo la vaig agafar molt petita i puntual, però vam fer processos que ens van fer créixer en socis i empleats. És cert que de vegades penso que si tingués possibilitat de parlar amb el president del govern li diria tal cosa o tal altra, però és una enyorança que dura segons. Ja ho farà el president d’ara. Si hagués de tornar a agafar el timó seria una preocupació i no m’ho plantejaria. A més, totes les coses tenen el seu temps. I jo ja tinc una edat. També ens hem d’anar desenganxant i deixant pas als joves.

La fundació té un ventall molt ampli d’objectius. Qui més forma part de l’equip?

Hi ha una directora, la Rosa M. Juny, que és qui porta més el dia a dia. Jo estic en contacte amb ella i superviso les polítiques que es duen a terme i ajudo en tot el que puc col·laborar de forma directa en els diversos programes d’acció social que porta l’equip. La fundació va començar cap al 2007, l’any en què van començar a morir moltíssimes empreses per aquella crisi, en què, a diferència d’altres, el sistema financer va tancar el crèdit a les companyies. Les empreses catalanes que en depenien van haver de tancar, i això va deixar molta gent en situacions dramàtiques. Vam crear un programa que es deia En Persona, que ajudava els empresaris que havien de tancar el negoci, fer suspensions de pagaments... Els vam orientar i els vam ajudar en molts aspectes. Allà també ens vam adonar que els empresaris que estaven molt tocats, quan tornaven a refer-se una mica, vo-

lien tornar a emprendre, i d’aquí va sortir que la fundació s’esforcés perquè hi hagués millores en la llei de segona oportunitat per a les persones o empreses que han hagut de passar per un procés concursal. Aquesta va ser l’activitat d’inici de la fundació.

Un dels seus objectius més recents i segurament més necessaris és el de la salut mental...

S’ha notat un fort increment d’aquesta problemàtica. Una primera activitat que posarem en marxa és una jornada per debatre a fons el tema. Hem firmat un conveni amb l’hospital del Mar per facilitar que s’aprofundeixi en aquest tema a les empreses. En la jornada hi haurà professionals que el tractaran en profunditat. La Fundació Pimec el que vol és obrir unes línies de comunicació a les empreses per donar suport en aquest aspecte. No és fàcil perquè les mateixes empreses ni saben que tenen aquest problema.

Com es tracta un tema tan personal i delicat?

S’ha d’afrontar; no pel fet que sigui sensible no l’hem d’abandonar. Les empreses han de mantenir el màxim nivell de benestar laboral possible i cal agafar aquest tema amb valentia, com un problema més que hi pot haver a l’empresa. I com que la nostra funció a la fundació és ajudar l’entorn de l’empresa, volem abordar també aquests neguits.

Precisament en aquest àmbit dos dels problemes són el tabú i la falta de visibilització...

Evidentment. I també entendre que les persones que pateixin un trastorn no s’han de veure com un problema o una labor que cal rebutjar. Cal afrontar-ho. A més, sabem que si els adaptem el lloc de

treball són persones amb una rigorositat i un compromís amb el treball extraordinaris. I l’empresa de vegades no n’és conscient.

Què fa l’àrea de la fundació que s’ocupa dels més grans de 45 anys?

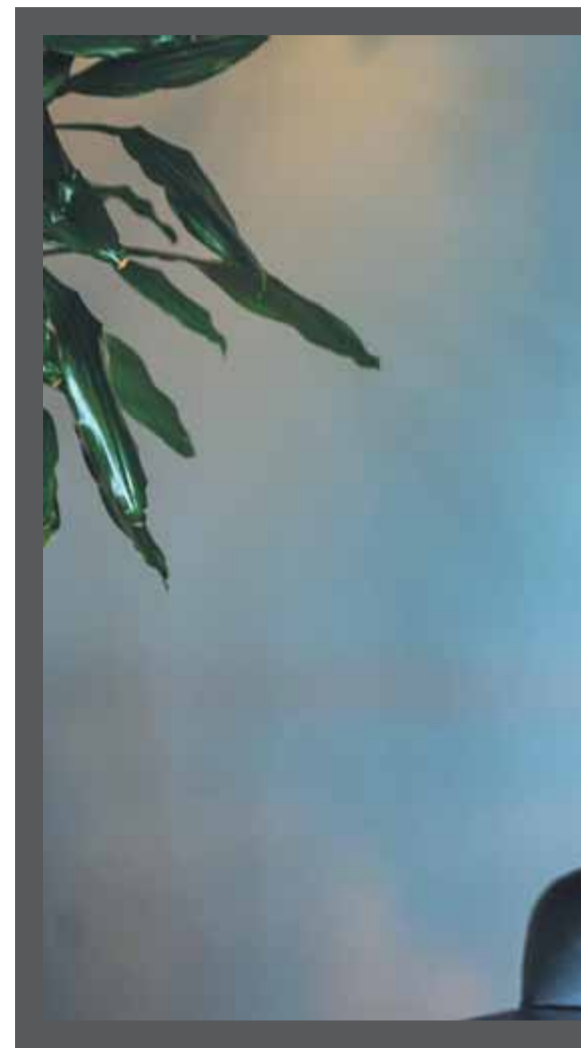
És una realitat que les persones cada vegada vivim més anys, però que alhora el mercat de treball cada vegada les elimina més joves. És un contrasentit. Hi hem de treballar. Acabem de fer una jornada per evidenciar la situació i per mirar d’erradicar aquest problema. No hi ha dret que es discrimini negativament aquestes persones, perquè a més acumulen experiència i coneixements que, si són enretirats, es perdran a l’empresa. Aquí moltes empreses s’equivoquen, i entenem que aquestes persones estan en una situació de vigor professional molt fort.

L’ideal seria, doncs, una combinació de talent jove i l’experiència?

Absolutament. Els joves tenen unes aptituds i una gran empena, però també hem de comptar amb el talent sènior, que té fortaleza i coneixements i una predisposició encomiable per a la feina.

Quina feina social està fent la Fundació Pimec al voltant de la guerra a Ucraïna?

Una de les primeres coses que vam emprendre va ser fer un clam a les pimes del nostre entorn perquè aportessin ajuda a Ucraïna. Es van recollir diners, i una de les accions que es van fer va ser que, a través d’un xef famós, José Andrés, que ha fet feina sobre el terreny, la fundació va pagar quatre mil àpats per a persones necessitades, gràcies a les aportacions de les nostres pimes. I aquesta tasca continuarà perquè continuem rebent ajudes. Ho vam fer perquè vam pensar que una manera positiva d’ajudar no era sim-

Josep González ha canviat de feina, però continua sota la mateixa sigla, Pimec, ara al capdavant de la seva fundació

■ ARXIU

A les empreses hi ha moltes necessitats, i una de les que s'han fet més evidents avui dia és el de la salut mental

La Fundació Pimec no va néixer pas per canviar l'arquetip de l'empresari egoista, però si hi ajuda, benvinguda sigui

plement lliurar diners.

Han contactat amb exiliats ucraïnesos?

Sí, tenim convenis junt amb altres patronals i amb La Caixa, que va portar gent que arribava amb problemes d'habitatge, formació i feina. Vam signar un conveni per ajudar-los. He de dir que hem fet coses, però no tot el que el cor ens demanava, perquè ens hem trobat amb limitacions a l'hora d'homologar títols, per exemple. Tenim necessitat d'infermeres, de soldadors... de molts professionals, però calien uns requisits que han fet que no s'hagi anat tan àgil com hauria calgut. No era fàcil, és cert, però la necessitat recomanava anar ràpid en aquests tràmits. No ha estat un tema de voluntat sinó de burocràcia i de problemes administratius. De tota manera, estem en contacte amb l'administració, vam fer un conveni amb una universitat, que ens va posar en contacte amb nois ucraïnesos que parlen els dos idiomes i que ens feien falta per a la intermediació. Ens hem bellugat molt en aquest sentit.

¿Tenen acords amb altres entitats?

Tenim un programa que es diu Incorpora, junt amb La Caixa, que són ajudes a persones que estan en situacions complicades. Amb aquest programa els orientem, els ajudem, estudiem els seus projectes com a autònoms i la seva viabilitat, els fem contactes, microcrèdits, tota una gamma de serveis per a les persones que tenen interès i necessitat de posar en marxa un projecte.

En què consisteix el programa Dona i empenedoria rural?

Estem en contacte amb una societat, Pallars Actiu, que intenta promocionar activitats econòmiques que generin llocs de treball en una zona força desatessa

com són els Pallars. Vam començar amb una jornada que es deia Nova Ruralitat, amb presència de diverses personalitats. La vam fer a Tremp i va tenir molt ressò i va obrir contactes entre dones de l'entorn rural de set comarques diferents, els dos Pallars, l'Alta Ribagorça, l'Aran... I a partir d'aquí es va posar en marxa tota la nostra preocupació per la dona i la ruralitat. Ara també estem preparant altres jornades i contactes entre associacions de dones empresàries de zones rurals, per evitar que les seves capacitats quedin limitades.

Sovint es diu que una patronal o una gran empresa que mostri aquesta vessant social vol demostrar alguna cosa, un rentat de cara per una mala consciència o per compensar l'arquetip de l'empresari sense cor... Què en diria?

No és l'objectiu de la fundació, però si la feina que fem ajuda en aquest aspecte de trencar amb imatges errònies, benvinguda sigui. Sempre he pensat que l'empresari està molt mal vist, perquè se'l dibuixa com a egoista, socialment poc compromès. Però crec que se n'hauria de valorar més la figura, perquè és una persona que es dedica en cos i ànima a la seva empresa, que paga impostos, que forma la seva gent... Té capacitats i virtuts que s'haurien de posar en relleu. De tota manera, la Fundació Pimec no va sorgir per canviar aquesta imatge. Va néixer fa quinze anys per una acció especial que em va demanar un vicepresident de Pimec, que tenia una sensibilitat social molt alta i que feia moltes tasques d'aquest àmbit. Em va demanar si podríem ajudar noies d'un país africà. Això va motivar una reflexió, i vam pensar que si bé aquella acció estava molt bé, també havíem de mirar més a prop. Ja estàvem fent moltes accions socials, i tot

Veterà indiscutible

Ha deixat enrere 32 anys al capdavant de Pimec, en una presidència sense rival fins a les últimes eleccions, que va guanyar la seva mà dreta, Antoni Cañete. González n'ha vist de tots colors, i algú, amb bon seny, li ha recomanat d'escriure les seves memòries. Manté, malgrat el temps, un record nítid de "l'impecable" procés de fusió que el 1997 va donar pas a la patronal rellevant que coneixem avui dia. González presidia Sefes, una patronal forta del Baix Llobregat, i va arribar a un acord amb Agustí Contijoch, president de la Pimec d'aleshores, no tan potent però que tenia el reconeixement oficial. "Vam ajuntar una pubilla i un cabaler", diu, apel·lant a les paraules del seu petit poble pallarès, Llimiana. Actualment, però, la seva tasca s'ha orientat més cap a la banda social, sense oblidar el seu centre d'interès principal: les empreses mitjanes i petites del país.

allò ens va fer repassar quantes iniciatives dúiem a terme des de la patronal. I en vam omplir dos o tres fulls amb una llista. Però les fèiem d'una manera desordenada i potser sense ser-ne prou conscients que hi havia una branca d'actuació en aquell sentit. La idea va ser muntar una fundació per canalitzar aquesta ajuda i concentrar-nos en el món empresarial i del treball per evitar dispersions i ser més coherents. I aleshores vam canalitzar amb la fundació el que ja feiem feia quinze anys o més, de forma més professional.

Amb la seva actuació en la fundació, li ha canviat alguna percepció o ha après alguna cosa nova sobre l'entorn social?

Si un vol aprendre, sempre ho pot fer. He constatat que les nostres empreses tenen moltes necessitats, una realitat que he viscut durant 32 anys des de la presidència de Pimec. Ara, observant la problemàtica de prop de la salut mental, veig que hi ha qüestions poc evidenciades dins de les empreses. Amb el programa En Persona hem vist que també hem d'ajudar els empresaris que cauen. Quan una empresa tanca, els treballadors tenen un subsidi d'atur, però l'empresari no. I molts empresaris petits, en el dia a dia de l'empresa no s'adonen que assumeixen compromisos personals, amb garanties, avals, que quan han hagut de tancar l'empresa han perdut també la casa o altre patrimoni personal. Exemple: persones que havien treballat sempre, que van avalar un crèdit i que amb seixanta anys els va arribar la crisi del 2007 i van perdre tot el patrimoni. Un drama personal i familiar. A la fundació hem vist casos molt a prop del suïcidi. Això ens fa agafar amb més força l'interès per aquesta vessant humanista. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Milers de persones van il·luminar els cims de la Via Pirinenca per reivindicar l'autodeterminació. A dalt, l'acte amb els organitzadors, a Guils de Cerdanya, on van assistir 250 persones ■ GURE ESKU

301 cims per la llibertat

■ La Via Pirinenca, organitzada per l'ANC, la FEEC i l'entitat basca Gure Esku, mou milers de persones per "revifar la flama de l'independentisme" ■ Vol ser "un gran crit silenciós" i un clam internacional

E. Ferran
BARCELONA

Sumant esforços entre bascos i catalans, dissabte a la nit es van aconseguir coronar i il·luminar oficialment fins a 301 cims, tot i que en van ser molts més que de forma espontània es van sumar a la iniciativa nocturna per reivindicar el dret a l'autodeterminació dels pobles i reclamar l'atenció internacional. La Via Pirinenca, amb la participació de milers de persones que amb fanalets i llanternes frontals caminaven durant hores, aconseguia el propòsit d'enllaçar de punta a punta el Pirineu, des del País Basc francès fins a la costa

catalana i més enllà, arribant fins a Mallorca. A la mobilització, organitzada per l'Assemblea Nacional Catalana (ANC), la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC) i l'entitat sobiranista basca Gure Esku, s'hi afegia l'Assemblea Sobiranista de Mallorca (ASM), que simbòlicament també va il·luminar dos cims a la serra de Tramuntana.

L'acte central de la jornada va aplegar unes 250 persones dissabte al vespre a Guils de Cerdanya, un bon escenari per veure les capçaleres d'algunes muntanyes il·luminades com la Tossa d'Alp, el Comabona o el Cadí. "Avui

tindrem una nova flama encesa en forma dels farrells de la Via Pirinenca", assegurava el president de la FEEC, Jordi Merino, per qui calia "revifar la flama de l'independentisme". La presidenta de l'Assemblea, Dolors Feliu, hi afegia que la mobilització era "un gran crit silenciós, un clam a la comunitat internacional per una causa justa a favor de la pau i l'autodeterminació dels pobles". Una defensa del dret a decidir que també reivindicava Amalur Álvarez, presidenta de Gure Esku, que insistia a reclamar que "les fronteres han de poder decidir-se democràticament amb vots, i no amb imposicions, violència o guerres".

les xifres

430

Els quilòmetres de recorregut del Pirineu des de la costa del País Basc fins a la costa catalana.

2

Els cims que es van il·luminar a la Serra de Tramuntana, a Mallorca, que es va sumar a la iniciativa.

L'acció, que també tenia el suport d'Òmnium Cultural, Artistes per la República i la Fundació la Reeixida, s'inspirava en d'altres anteriors com el Llum i Llibertat, que va il·luminar 131 agulles de Montserrat (2019) o Cims per la Llibertat (2018). A partir del 2019 es van solidaritzar des del moviment

sobiranista basc que van il·luminar alguns cims a les Peñas de Haya, entre Guipúscoa i Navarra. D'aquí va néixer l'embrió de fer l'acció conjunta per unir simbòlicament els dos pobles des de l'Atlàntic fins al Mediterrani. "Hi ha gent que ha fet 300 quilòmetres per participar-hi i enllaçar els cims", explica-

ven des de l'organització, que mantenien que el recorregut en el tram central per pujar als cims aragonesos, que havia aixecat recls per part del govern de Javier Lambán, es va fer "sense problemes, amb grups més reduïts".

Al Pirineu català, on es van il·luminar 130 cims, van ser moltes entitats excursionistes i assemblees locals de l'ANC que setmanes abans s'havien inscrit per "apadrinar" alguna de les fites i finançar els "farrells" que havien d'encendre un cop a dalt. Així ho van fer des de l'ANC del Masnou, on la presidenta, Montse Prat, explica que l'equip format per set persones, alguns d'ells de més de 60 anys "però que tiren més que cap", va fer nit al pic de Perafita, a Andorra, que també es va sumar al recorregut lluminós. "Va ser molt emotiu", diu Prat, que sense tenir expertesa en travessies va pujar a encendre un farell al santuari de la Mare de Déu del Mont, a la Garrotxa. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La primera pedra del moviment independentista

■ Estat Català, el primer partit que va defensar obertament el “separatisme”, es va fundar fa 100 anys en un acte celebrat a la sala d'actes del Centre de Dependents, a la rambla de Santa Mònica

Pere Bosch i Cuenca
BARCELONA

El 8 de juliol del 1922, fa 100 anys, la sala d'actes del Centre Autonomista de Dependents del Comerç i la Indústria (el Cadci), emplaçat a la rambla de Santa Mònica de Barcelona, va ser l'escenari d'un “acte d'afirmació nacionalista”. El local era ple de gom a gom, tot i que se celebrava a dos quarts d'onze de la nit, una hora força intempestiva. Al carrer, les mesures de seguretat eren extremes, fins al punt que alguns periodistes es preguntaven si “les autoritats havien previst la reconquesta d'Annual”, un territori del nord d'Àfrica perdut per l'exèrcit espanyol un any enrere. Entre els oradors, hi havia figures destacades del catalanisme, com ara Vicenç Albert Ballester, director del setmanari *La Tralla* i creador de la bandera estelada; Fermí Palou, de la Federació Democràtica Nacionalista; Josep Riera Punyé, de la Unió Catalanista, l'entitat organitzadora, i el doctor Josep Murillo, editor de *La Nova Catalunya*, una publicació que mantenia la flama catalanista a l'altra banda de l'Atlàntic.

L'anunci de Macià

Però el principal atractiu de la vetllada era Francesc Macià. Algunes setmanes abans, en la Conferència Nacional Catalana, el diputat de les Borges Blanques havia intentat convèncer els assembleistes de la necessitat “d'anar a la creació de l'Estat Català”, però la seva proposta havia estat rebutjada i, en comptes d'això, es va crear Acció Catalana, un partit format per dissidents de la Lliga Regionalista. Macià no era un orador brillant, però parlava amb el cor, sense artificis. I, d'aquesta manera, aconseguia atreure l'atenció dels oients. En el seu discurs, va recordar els esfor-

L'acte fundacional d'Estat Català (a dalt) i la primera Diada de l'11 de setembre en què va participar ■ CATALUNYA GRÀFICA

ços que havia fet “per acoblar tots els nacionalistes”, tot i haver de lluitar contra “un pessimisme descoratjador”. També va fer referència a l'escenari espanyol i va remarcar la necessitat d'organitzar-se “perquè Catalunya no s'hi trobi arrossegada”. El diputat de les Borges va afirmar que calia “aixecar l'ideal edifici de la llibertat de Catalunya; que cada pe-

dra que s'hi col·loqui sigui ferma per sempre, i que quan s'acabés l'edifici, hi onejaria dalt de tot l'ensegna de l'Estat Català”. Es tractava de la primera referència a una nova organització que prendria com a model l'independentisme irlandès, el gran mirall en aquells moments. Al final de la seva intervenció, Macià es va adreçar al públic i, com si es tractés

d'un jurament de fidelitat, va demanar: “Esteu disposats a treballar per Catalunya amb totes les vostres forces?” La pregunta va ser contestada amb un sí unànime. Alguns assistents, a més a més, es van alçar i, amb el braç enlaire, van ratificar el compromís de “sacrificar-se, si és necessari, per la pàtria catalana”. L'acte va acabar amb *Els segadors*, que la

gent va cantar *a cappella*.

Aquell dia es va col·locar la primera pedra d'Estat Català, el primer partit obertament “separatista”, segons la terminologia de l'època. Una pedra laboriosa i que només havia estat possible col·locar quan el catalanisme havia assolit la majoria d'edat. Les mobilitzacions de Solidaritat Catalana, la frustració de la campanya per l'autono-

mia i la participació estèril de la Lliga en la governabilitat a Espanya, entre d'altres, es van convertir en etapes d'una societat en què el catalanisme va créixer fins a esdevenir l'eix articulador de la vida política i en què els postulats “separatistes” van començar a fer forat.

La travessa pel desert

La fundació del nou partit es concretaria, quatre mesos després d'aquell acte, en la creació d'una publicació anomenada *L'Estat Català*, que esdevindria el pal del paller de l'independentisme. El nou partit oferiria, en paraules de l'historiador Frederic J. Porta, un “separatisme nítid i una ideologia *sui generis*” que combinava el nacionalisme radical i la “qüestió social”. Malgrat tot, la trajectòria d'Estat Català no va resultar gens plàcida. Pocs mesos després de la fundació, el general Primo de Rivera va impulsar un cop d'estat que va situar el novell partit en la clandestinitat i va abocar els seus dirigents, amb Macià al capdavant, a l'exili i a la via insurreccional. Estat Català va participar, amb Jaume Aiguader, en el

Pacte de Sant Sebastià i en la fundació d'ERC, dues peces essencials per entendre la proclamació de la República el 1931. El partit també es va veure afectat per les picabaralles internes, fins al punt que durant alguns mesos del 1932 van arribar a coexistir tres organitzacions que utilitzaven la sigla. Durant l'exili, Estat Català es va integrar al Front Nacional de Catalunya i els seus militants van mantenir una significativa activitat des de la resistència. El partit va reaparèixer el 1976, quan es va definir com a independentista dels Països Catalans, liberal i interclassista. En tot cas, l'arrelament d'aquella organització que va començar a caminar el 8 de juliol del 1922 ha estat limitat, però és evident que cal donar-li el mèrit d'haver estat la primera pedra d'un moviment independentista que avui, 100 anys després, ha esdevingut majoritari en la societat catalana. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

LA CRÒNICA

Joan Trillas Torrents

La 'torxa' i el surrealisme dalinià

Els vuit ous situats just sobre la façana de l'entrada lateral del Teatre-Museu Dalí de Figueres van presidir ahir a la tarda la foto de la princesa de Girona i d'Astúries, sa altesa reial la senyora Elionor de Borbó i Ortiz, amb les autoritats. L'acte es feia amb motiu d'una trobada de la presidenta d'honor de la Fundació Princesa de Girona (FPdGi) amb vuit joves premiats que participen en els diferents programes que du a terme l'entitat per impulsar i connectar el talent jove. La princesa, amb la seva germana Sofia de Borbó, estaven pulcrament flanquejades pel vicealcalde de Figueres, Pere Casellas (PSC) –l'alcalde de l'ERC no va assistir-hi–; Francisco Belil, president de la Fundació Princesa de Girona; Pilar Alegria, ministra d'Educació; Jordi Mercader, president de la Fundació Gala-Dalí, i finalment la delegada del govern, Maria Eugènia Gay. I fins aquí les presentacions.

Una foto històrica, certament, que marca la primera visita oficial que fa l'hereva al tron a la demarcació de Girona. Un acte que alguns mitjans en línia ja es van afanyar a batejar amb un titular de Pulitzer: "La princesa Leonor i la infanta Sofía (recuperan) la província de Girona." Una "recuperació" que en paraules del director general de la FPdGi, Salvador Tasqué, no deixa de reflectir "la voluntat de la fundació de celebrar actes a Girona, precisament pel fet de ser seu de l'entitat". Però, i com va remarca Tasqué, la FPdGi se senten molt a gust concentrant els grans actes a Barcelona, per la dimensió i ressò que implica la

La princesa Elionor, amb la seva germana, la infanta Sofia, ahir a Figueres ■ MANEL LLADÓ

ciutat i, també, per la proximitat dels patrocinadors.

La vista va tenir tres grans escenaris i una anècdota. El primer, sense dubte, l'acte oficial –per això hi vam anar–, amb la trobada amb els joves i la visita al museu; amb moments per als periodistes gràfics davant del mural de Gala i el Cadillac, sota la cúpula. Les atencions, més personalitzades a mitjans com ABC o RTVE, molt subtils per part de membres de la Casa del Rei, suposem que pel fet de conèixer-se –deu ser habitual, per l'acumulació de trobades socials–, van ser delicioses, espe-

cialment pels comentaris artístics que es regalaven entre ells dues periodistes impecablement vestides de rosa. El segon escenari, l'exterior. I aquí la cosa prometia. Com en la sèrie dels anys noranta del segle passat, *Villarriba y Villabaja*, a una banda de la pujada del Castell, en sentit descendent, esperaven quedar-se els manifestats antimonàrquics, que van seguir el cant de la convocatòria feta per l'ANC, el CDR de Figueres i Òmnium Alt Empordà. Prop d'un centenar amb una mitjana d'edat dels cinquanta per amunt. A l'altre costat, els de *Villarriba*, els monàr-

quics de tota la vida. Monàrquics, ja ho saben, com l'Arcadi Calzada, pare de la creació de la fundació i que, per cert, es va quedar sense presidir-la. Els de *Villarriba* realment van donar moments memorables. Una senyora molt espavillada, amb cua, amb una bandera *rojo y gualda*, a manera de capa de Superman i que semblava una guia turística, va dir amb veu megafònica als fidels congregats: "A mi me han dicho que las princesas pasaran por aquí a las seis y media" –i no es va equivocar, per cert–. Tot seguit un senyor li contestava mig indignat: "A mi no me

han dado tanto como para quedarme hasta las seis y media." A poca distància es veia un flamant autocar.

Els antimonàrquics de *Villabaja* ho van tenir més complicat. Els van anar empenyent amb les furgonetes cap a la rambla, per allunyar-los, suposem per la pol·lució acústica, a manera de cridòria dels indignats. Una situació rara, en el fons, perquè tant dret tenen uns a dir: "Guapa!" i "Viva España!" que els altres a dir: "Fora els Borbons!" Però, per indignats, per indignats de veritat, un parell de visitants que en un carreró proper al museu tomba de Dalí increpa-vent un mosso amb cara de no entendre-hi res: "Jo he pagat la meua entrada per visitar el museu. Ells no han pagat. A mi què m'importa! Tenim la reserva feta i no ens deixeu passar." No sabem com va acabar la cosa, però el mosso els va acompanyar.

Finalment, la princesa Elionor, el nom de la qual significa torxa, i una torxa és llum, desfilar al costat dels pans de la façana, el motlle dels quals va fer el 1972 el flequer de Salt Pere Masó, donava una imatge meravellosament surrealista. Amb un vestit *midi* blanc, amb estampat floral vermell cenyit a la cintura amb un cinturó de la mateixa tela, amb *look* estiuec, es va dirigir, segons el programa, a veure la trobada organitzada per la senyora amb cua, amb la *roja y gualda* per capa. Un aparador de l'Espanya irreal que la saludava. Ja ho deia el gran Juan Pardo: "Leonor significa dolor/ Leonor también es amor/ Qué has hecho de mi, Leonor?/Yo te esperaba tanto." ■

Sánchez vol reunir la taula de diàleg aquest mes i que JxCat s'hi afegixi

Redacció
MADRID

El president del govern estatal, Pedro Sánchez, voldria reunir la taula de diàleg Estat-Generalitat durant aquest mes i demana a JxCat que hi assisteixi. "Tenim intenció de reunir la taula de diàleg. Ens agradaria que fos aquest juliol i,

per descomptat, ens agradaria tenir-hi la presència de Junts per Catalunya", admetia el líder socialista ahir en una entrevista a *El País* quan li van preguntar sobre la qüestió. La taula de diàleg no es reuneix des del setembre del 2021, i amb l'absència dels socis de govern d'ERC a la Generalitat.

En la mateixa entrevista, Sánchez infla el pit perquè el seu govern "pot garantir la cohesió i la convivència a Catalunya i el conjunt d'Espanya amb el diàleg i l'agenda del retrobament" i recorda que la situació actual és diferent de la del 2017 o el 2019. A més, el president estatal es mostra convençut que el

Tribunal Constitucional no revocarà els indults concedits als líders independentistes perquè el seu govern "va complir amb la llei i va reivindicar un dret que és en la Constitució". Sánchez, en canvi, no va ser taxatiu sobre si Laura Borràs hauria de dimitir: "És JxCat i la política catalana que ho han de decidir." ■

El president Pedro Sánchez, en una compareixença davant la premsa a La Moncloa ara fa uns dies ■ EFE